

Til undervisningsministeren

Vedr. grænse for befodringsrabat på videregående uddannelser

Rådet har på sit møde den 19. januar diskuteret mulighederne for at afskaffe grænsen for den maksimale rabat, der i dag kan ydes studerende på videregående uddannelser.

Baggrunden herfor er, at der fra flere sider er rejst kritik af den nuværende ordning, som vurderes som uretfærdig og ude af takt med de studerendes behov for og brug af offentlige trafikmidler som led i deres uddannelse.

Hertil kommer det mere principielle hensyn til de studerendes samlede økonomi, hvor udgifterne til transport for mange udgør en relativ stor post.

Rådets sekretariat havde til mødet udarbejdet vedlagte to bilag, der til fulde illustrerer, at der er behov for at tage den nuværende ordning op til revision.

Som det fremgår heraf, ydes der i dag ikke rabat på abonnementskort under 423 kr., 65 % procentvis rabat for den del af salgsprisen, der ligger i intervallet mellem 423 – 1.507 kr. og ikke rabat til den del af salgsprisen, der overskrider denne grænse.

Det betyder reelt, at studerende i hovedstadsregionen opnår den fulde rabat på de 65 % af salgsprisen over 423 kr., mens unge i andre regioner samt unge, der pendler ind og ud af hovedstadsregionen typisk ikke har mulighed for at få dækket deres omkostninger i samme omfang. Således koster et pendlerkort mellem København og Odense i dag 3.620 kr. med en egenbetaling på 2.915 kr. og et pendlerkort mellem Thisted og Aalborg 1.820 med en egenbetaling på 1.115 kr.,

mens et pendlerkort mellem København og RUC koster 1.060 kr. med en egenbetaling på 646 kr.

Det kan oplyses, at der er varslet prisforhøjelser på den offentlige landsdelstrafik.

Bilag 2 viser, at det i høj grad er de studerende hjemmehørende i provins-regionerne, der rammes af rabatloftet. Dette forhold understreger igen behovet for en revision af den nuværende ordning, ikke mindst set i lyset af den nødvendige fortætning af uddannelsessteder, som er en funktion af etableringen af de nye regionale University Colleges og Erhvervsakademier, som alt andet lige indebærer, at der for mange unge vil være et fortsat og måske øget behov for at kunne pendle til og mellem uddannelsessteder.

Med til det billede hører, at ordningen i dag rammer skævt specielt i de områder, hvor vi har de største udfordringer med at få flere unge til at tage en videregående uddannelse.

Rådet har desuden fået et estimat på, hvad det vil betyde, hvis det politisk besluttes at ligestille de studerende i forhold til muligheden for at få rabat på befordring, så man samtidig kompenserer de åbenlyse urimeligheder, der er dokumenteret i den nuværende ordning.

På den baggrund er det vurderingen, at en generel afskaffelse af den maksimale rabatgrænse i udgangspunktet vil betyde en merudgift for staten på 6,2 mio. kroner, under forudsætning af, at det nuværende antal studerende og det eksisterende pendlermønster er stabilt.

Alt andet lige må man dog formode, at en afskaffelse vil betyde, at flere pendler længere, og at omkostningerne derfor vil blive højere. Bilag 2 viser, at den store gruppe af rabatmodtagere i Hovedstadsregionen kun i begrænset omfang pendler over længere distancer, så de forøgede omkostninger må derfor stort set forudsættes at være begrænsede til provinsregionerne.

Hertil kommer en mindre øget omkostning for de regionale trafikselskaber.

Sammenholdes fordelene ved at forenkle det nuværende rabatsystem gennem en afskaffelse af grænsen for maksimal befordringsrabat med en fastholdelse af det nuværende system er det rådets enige opfattelse, at alt – herunder ikke mindst hensynet til at realisere ambitionen om at højne uddannelsesniveaue i de uddannelsessvage regioner og

fremme de studerendes mobilitet – taler for, at der tages initiativ til at afskaffe grænsen for den maksimale rabat.

Det er endvidere Rådets opfattelse, at finansieringen af en øget befordringsrabat bør betyde en udvidelse af rammen for rabatten, idet den stigende centralisering af uddannelsesinstitutioner over hele landet betyder længere transport for studerende i provinsen. Disse centraliseringer bør som sådan ikke betyde en forringelse af de studerendes økonomi og dermed muligheder for uddannelse.

Rådet står gerne til rådighed med yderligere oplysninger og mere dokumentation herfor, hvis dette ønskes.

Med venlig hilsen

Per Chr. Andersen
Formand

Vedlagt

Bilag 1: Afskaffelse af grænse for maksimal rabat for befordringsrabat på videregående uddannelser.

Bilag 2: Regional fordeling for befordringsrabat til videregående uddannelser.

Kopi til Lars Mortensen.